

ОРАЧ

Възпламват в лека пара над земята
на утрото небесните лъчи,
и ти с любов възкръснала в душата
чертаеш вече първите бразди.

Просторите сред пламъци червен
надигат своите пламнали гърди,
и с росен дъх тревите напоени
люлеят топли утринни зари.

Ори, орачо! Хвърляй семената
дълбоко в черноземните бразди,
ог всяко семе паднало в земята,
за златна жетва плод ще се роди.

И ти ще тръгнеш весел из нивята
да женеш тежки, пълни класове,
и твоето сърце под небесата
ще пий лазур от светли брегове.